

Напуття юним

Вступ

Нам в юності життя безхмарним
Здається майже всім, й в собі
Ми мало знаєм, що є марним,
А що є слušним. Не в юрбі

В тім всі знання до нас приходять,
І не самі, нам йти до знань
Потрібно всім самим, й знаходять
Без сумнівів, нудьги й вагань

Всі ті, хто в юність ще з дитинства
З знаннями і до знань й сам йшов,
Не з школи лиш. Від материнства
Й батьківських настанов знайшов

Все те, що в юності покличе
До знань, до світлих знань в собі,
В своїх всіх світлих мріях зичить
Героєм стати, в боротьбі

З всім злим й лихим нам проти того,
В дитячих мріях і в казках -
Світла й пряма, й права дорога,
В ній і на ній ми ж знищим й страх.

Все зможе, що захоче, юність,
Вся справа в тім, що в ній хотіть:
Чи світло знань нам, й в них культурність,
Чи все з птьми, й з усіх страхіть.

Частина перша

Всі в юність йдуть з свого дитинства,
І хочуть швидше все й у всім,
В ній до батьківства й материнства
Не дуже дослухавшись в тім,

У чому б треба було, й вчасно,
Та юність знає ж все й про все:
В минулім все не так, й в сучаснім.
В майбутнім все те геть знесем

Що було, й є, вже так не буде!
Юність вся впевнена в собі,
В сімнадцять літ все знають люди,
І з тим і в тім йти в боротьбі

Готові, і все, що з дитинства,
В житті з двох перших семиліть,
Взяли з батьківством й з материнством,
На тім і з тим юність й стоїть.

І все, що в третім семилітті
Вдається в житті своїм здобуть -
З тим й в тому в житті, хоч й столітнім,
І буде з ним в житті весь путь.

З дитинства раннього, з трьох років

Читать, писать і малювать,
І ще багато чого - поки
На жаль, дітей так мало вчать.

В тім рік за п'ять, чи й більш втрачають,
Замість того, щоб розвивать,
Дітей всіх в шори ті вганяють,
В яких не мислить, не зростає!

Немає в творчості в них вільній
Можливості й підтримки їм,
З тим в юності втрат обопільних
Всі й зазнають. З семи літ в тім

Вже втрачено чотири роки,
За п'ять, чи й десять - кожен рік
Вчить мислити, й до знань глибоких
З казок й легенд в цей самий вік

Зросла б в дитинстві та людина,
Що в юність вже й в собі несла б
Все те, що може мати, й повинна,
І з тим і в тім ще більш й зросла б

Сама б вже й в другім семилітті,
Під наглядом дорослих всіх.
Хто за дітей в серцях в одвіті,
В сім'ї і в школі, в серці їх

І мають головним бути діти!
Тоді після двох перших семиліть
Ми зможемо за дітей радіти
Й не мати багатьох страхів,

Які, на жаль, ми нині маєм
У сім'ях, в школах, в всім житті,
Як про дітей з їх малку дбаєм -
Так й маєм зразу ж в майбутті!

Але ж і юність вже спроможна
Сама в собі, й для себе в тім
Бути в житті тим подорожним,
Який веде й сам себе ж в нім.

Якщо у юності ще й вчитель,
Так пощастило, нас знайшов,
І вчителі тім ще й водитель
Той, що у всьому підійшов

І став вже більш, ніж батько й мати -
Для юних в тім щасливий шанс!
За вчителя у всім триматись,
В життя доросле йти. Як склавсь

Тандем в тім з вчителя і учня,
То в третім семилітті всім
На все життя у всім підручник
Буде в тандемі з ним, і в нім!

Як вчитель мудрий, світлий й чистий,
Якого всім бажать й шукать
Потрібно ж в мріях всім, і мислить,
Щоб вчителя й Сам Бог міг дати,

Те може бути, й завжди буде!
Хто дуже хоче, тих знайдуть,

Завжди знаходять учнів люди
Ті, що йдуть вчителями в путь.

З дитинства й юності ніколи,
І в сім'ях тяжко було їм,
Було їм дуже важко й в школах.
Але ж, хто дух свій мав - всім тім

І тут все визначає юність,
Самосвідомість й воля в ній
Цілком спроможна все в культурність,
В собі самих з думок всіх й дій

Націлитись, і в нім й з ним жити
В думках і в почуттях, й ділах.
А головне в тім – вчити й вчити,
У Вченні все знайти, в трудах

Що дасть в житті те усвідомить,
Що в Вічності ми всі живем,
Що в Космосі ми всі, як в домі,
В земних й в надземних життях йдем.

На тій же в житті довгій ниві,
Що без початку й без кінця.
Ми тут і там в житті – красиво,
Хто йде до кращого вінця,

І те все з нами переходить
З життя в життя і тут, і там,
Хто що шукає, те й знаходить,
І те все треба знать всім нам

Але ж якщо все ж з цим не склалось -
Безвиході ні в чім нема!
Є, хто ніколи не здавались,
Їх не могла зламати й пільма

Вдалось і вистоять, і встоять,
І в юність вийти вже самим,
З таких з всіх - вийде й Світла воїн,
Хто не піде в життя з всім злим!

Направити, себе самих в тім,
До світлих знань в життя й буття,
У кожного, хто хоче, в нім
Є все, щоб з кращим в майбуття

Можливо, і найбільш важливо
Ще в юності про те все взнать,
Що треба сіять в себе ж, й жниво,
Яке і з чого в тім збирать,

І вся різниця в тім, що в тілі,
В фізичнім тілі на Землі,
В життях надземних теж ми в ділі
В тілах тонких, в тій же ріллі,

І навпаки: і тут, і там ми,
Хто йде з ганебним всім і в нім -
Ті тут і там в лапах пільми,
І путь до знищення в них в тім!

Ще з юності, а щось й з дитинства,
Щоб жити не сліпим й глухим!
В серцях у нас від материнства

Розкрити лише треба всім нам,
І в нас для того все вже є,
Про те, живем з чим тут і там,
І що й кому в тім Бог дає.

Хто Знає те, що йде від Бога,
І як і в чому воно йде,
В житті дорослім «Агні Йга»
Нас далі в тім всім поведе.

Що взяв в казках сам ще в дитинстві,
І з світлих лиш казок й легенд.
В них теж батьківство й материнство
Вклав той письменник чи поет,

Могли від Світла відрізнати,
І в юності додавши в тім,
Змогли б на ноги твердо стати
І вистояти в світі цім!

Який з двох семиліть всього лиш
Ще не збагнуть як слід, щоб вбить
В самих собі, треба ж скоріш
Ще більше знать й про життя вчить!

Хто сам емоції й бажання
Ті зупинять і направлять
В потрібне русло без вагання
Ще не навчився, й в них страждать,

Всім і потрібен самозахист
В дитинстві й в юності нам всім,
Щоб вбити з ним в собі ж всю заздрість
До всього, що ганебне, й в нім

Те все в нас є, ми живем з ним,

Всім треба з «Думалок» почати,
Лариса Дмитрієва в них
Змогла те ясно й чітко дати
В трьох «Думалках» своїх, про Тих,

А в «Думалках» все юність знайде
Що треба, всім з них брать в життя
В тих трьох томах, хто серцем зайде,
Той з тим вже піде й в майбуття,

Які в минулих вже століттях
Писали ті казки й вірші,
Щоб діти світ зла й лихоліття
В серці і в розумі, й душі

В яким спокуси і розпутства
Майже у всьому і у всіх,
В пільмі й в невігластві, й паскудства
На кожному кроці в них лиш гріх,

Бо з семиліть двох йдуть процеси
З емоцій і з бажань всього,
В чім небезпечні будуть ексцеси
В тілах і в розумах того,

Є вірогідність певна, й буде,
Бо в юності спокус дурних,
Ганебних в всьому, лихі люди
Несуть в незрілі душі! В них

Впасти ще з юності, з собою
Всім в самовихованні в нас
Зростати, як росли герої,
В казках й легендах всіх в свій час.

В думках і в почуттях не жити,
А в світлих почуттях й в думках
Себе й діла переключити
На те, що вже не дасть нам в крах

Те й з «Думалок» нам треба взяти
У безкінечне в нас життя,
Щоб в нім з дитинства не втрачати,
І з юності - путь в майбуття.

Частина друга

Нам мислити всім ще з дитинства
Потрібно вчитись завжди, в тім
Наш дух зростає, в нім й старшинство
Повинно бути в нас над всім,

В думках і в почуттях всіх наших
Все те, що потім до слів й діл
Доходить в нас, хоч й згодом ставши
Фундаментом. З думок, як з стріл,

Ми всі й наповнюєм весь простір,
Хто чим з своїх всіх в нас думок,
В них може бути й смертельний постріл,
А може й в зцілення наш крок.

Для когось з світлих і цілющих,
Народженими в нас думок -
Те все від знань у нас насущних
Залежить, в них який урок

Ми вже самі для себе взяли,
І з тим і в тім в життя ідем,
Якщо в нім класику читали
Всесвітню, в ній ми все знайдем!

У всіх віках і в всіх народах
Є те, що вічне в нім дали
В мистецтвах всіх, в світлих підходах,
Як люди, люди лиш й жили.

Література і живопис,
Скульптура й музика - лиш ті,
В яких від Бога є правопис,
Без сатанізму в чорноті.

Щоб те все розрізнять навчитись,
Потрібно ж більше й більше вчить,
До трьох томів ще долучитись,
В яких нам Дмитрієва нить

Дає вже більш міцну й надійну,
Вже й для дорослого життя,
Важку й складну, зате не мрійну,
Вона ж й відкриє світ й буття!

В тих трьох томах є про Доктрину,

Для юних, щоб змогли в них взяти
В поняттях деяких те все,
Що Дмитрієва змогла дати,
Те світ весь й людство з тим спасе!

З понять тих, й символів розкритих,
Що Дмитрієва в трьох томах
Дала все те, з чим зрозуміти
Розквіт в житті, в чім в повний крах

В тім перший том «Космогенезис»,
Про Всесвіт й Космос в нім весь наш,
В нім й про планету нашу тези,
Як зародилось все в нім, й дальш

З тим визволить змогло достатньо.
І «Антропогенезис» в тім,
У другім томі, й з ним зростає нам
В знаннях про людство, і в людськім

І дасть нам «Антропогенезис».
А в третім томі є для всіх
Про Тих, Хто Знає, й дав всі тези
Тих Древніх Знань, в яких успіх

В знаннях тих знайдемо ті сили,
Що так потрібні нам в житті,
Щоб нас пільма в нім не скосила
В спиртнім, в курінні й наркоті.

Який для майбуття лиш світлим
Бути повинен, й може в нас,

Що всім Блаватська в світ дала,
Понять в ній й символів лавину
Доступність в трьох томах несла

Хто зможе взять, хоч з половини
В поняттях й символах всіх тих,
Що й нам збагнуть «Тайну Доктрину»
В житті дорослім, дадуть з них,

Веде нас з чим, завжди і в чому,
Причини й наслідки всі ті,
Що є все лише з тим і в тому,
І Космос весь - не в пустоті!

Жило й зростало, й розвивалось
У Космосі ж, Земля в нім й ми,
Те й в другім томі розкривалось,
Щоб Світло знань нас з пут пільми

Як все складалось й розвивалось,
Вже в нашім царстві й до того,
Від мінералів як добрались
Ми до людей. Що й до чого -

Ми всі повинні й можемо мати,
Хто схоче й зможе, тим все є,
Лиш треба брати і вивчати,
Що Дмитрієва всім дає!

Бо більшість в світі нині - темних
І тих, хто з ними в пільму йдуть,
В розвагах від пільми шалених
Самі в собі ж свій й нищать путь,

В нім для нас Космос весь є житлом,
І те назавжди, на весь час!

Ще з юності, а то й з дитинства,
З тих попередніх їх життів,
В яких більш пристрасті від свинства
Замість людських сердець в них спів.

Хоч вони й в більшості всі нині
Серед багатих й бідних, й всіх.
Хто хоче, хай живуть як свині,
Хто з Світлом - тим не гріх, успіх

В таке, в якому маєм приклад
Із всіх найвищим в тім – Христос
Був, є і буде не в молитвах,
В житті в своїм нам Той Колос

Те, що потрібно так нам в юність,
Те, з чим і в чому ми зростем,
І з чим і в чому в нас культурність
Зросте і дасть те, з чим підем

Хто знать не хоче - ті й не будуть,
В неробстві хто й в розвагах всіх,
З них вже навряд чи вийдуть люди,
І не успіх в них зріє – гріх

Але ж людьми прийшли ми жити,
Щоб не прожить життя свиньми,
Треба до світла знань йти, й вчити,
І не бути з тими, хто є з п'їтьми,

Потрібно з юності складати
В життя у всім і в майбуття,
Те, з чим зростем ми, й треба ж брати
Для світлого й у всім життя.

Усім своїм життям дав приклад!
Хто з Ним і в Нїм в собі живе,
В трудах щоденних, як в молитвах -
Той візьме з Вчення все нове,

В житті дорослім в світ безмежний.
І щоб не збитись в тім путі,
Нам й треба взяти все належне,
З чим жити нині й в майбутті.

Частина третя

Нам в юності найбільше взяти
Можливо й треба ж з Вчень, і в них
Всім серцем й розумом зростати,
Щоб з тим і в тім і був успіх

Нам Дмитрієва семитомник
Цей також в юність всім дала,
В семи томах всім, духом скромним,

І в цім, в семи томах «Посланник
Від Зірки Вранішньої, Христос»
Дасть те, що треба нам, Титан Він,
Син Божий, й в Космосі Колос.

Можливість є взяти й два крила,

Вже взяти нам з тим, щоб вивчати.
А в юності ці сім томів
Хто зможе сам сім раз читати -
Той сам й почує в серці спів!

Що може дати і дасть життя нам,
Те вічне в нас в усіх життях,
В яким ми всі і тут, і там.
Хто визнає це - ті й путь в буття

Серед багатих й серед бідних,
Серед багатих - більше тих,
Для Бога й Космосу не рідних,
Ще серцем геть сліпих й глухих.

Без сумнівів, вагань й нудьги в нас.
Хто в юності не втратить час -
Той має в ній щасливий шанс
Зростати день і ніч, й щораз

Хто зможе семитомник вчити
Про Зірку Вранішню – Христа,
Той зможе й Космос весь відкрити
В самім собі! Хто з ним зростав -

Все те, що треба в юність й в зрілість
Для тих, хто хоче з Богом йти,
Хто хоче сам в собі всю смілість,
Щоб все здолати, в житті знайти,

Щоб з ними і на них в дорогу,
Вже і в доросле нам життя
Піти в майбутнім, й Агні Йогу
В житті дорослим, в майбуття

І в своїм розумі вже з серцем
Зможе дійти вже й до того,
Щоб в Космос весь вікно і дверці
Відкрити в собі ж нам, для всього,

Для себе вже в серцях відкриють,
В надземних і в земних життях,
Про те й дорослі не всі мріють!
В пільмі й в невігластві страх й крах

Нам в юності можливо взятись
За те, що нам життя й буття
Дасть повне й справжнє, й не вагатись,
Вже буде з чим йти в майбуття

Йти лиш вперед і вгору! З Світлом
Путь в радості в нас і в красі
Постійним стане, як молитва,
В молитві тій лиш з Світлом всі.

Той вже й з путі з ним не зіб'ється,
Знайде вітрило й компас в нім,
І весла, й човен в нім знайдеться,
В семи томах для нас є в тім

Той не до юрб усіх й до зборищ,
Не до нероб всіх і гуляк,
Той - до скарбів в собі ж, й сокровищ!
З дитинства й з юності не всяк

До того тягнеться і йде сам,
В тім наодинці все, й в собі,
В життях у всіх, і тут і там,
З самим собою в боротьбі

Ми з юності в собі ще знайдем,
Хто схоче й зможе, ті й знайдуть.
І з тим в життя доросле зайдем
Так, як годиться людям в путь

Потрібно ж часу не втрачати,
Найбільша з втрат у нас є – час,
Нам час найбільше ж цінувати
Потрібно всім, в нім й є наш шанс,

В пітьмі ж й в невігластві в нас - злочин
Той, що несе нам й смертний гріх,
В тих всіх, хто це все знать не хоче -
Путь в них в нікуди, й тьми успіх!

Щоб знати, що ми всі, як люди,
Є мікрокосми в всіх світах,
І жити в них і з ними будем.
І тут і там, у всіх життях -

Все в юності саме ж й дається,
Та тільки тим, хто може брать,
Хто хоче й може, й не здається,
Тим й Бог Сам шле всю благодать!

Але ж для того треба юність
Не змарнувать нам, й не втрачати,
В ній час безцінний, й в нас культурність
Всі день і ніч в тім здобувати,

Потрібно ж здобувати й знаходити.
Хто того гідні, ті й знайдуть,
Кому що треба, те й підходить,
Мету і сенс в тім в нас, і суть

Дорослого життя вже, й всього
Того, що треба з ним і в нім,
В нас без пітьми, лихого й злого,
Все є для цього! Нам лиш в тім

Який відкриється нам в знанні,
І зможе в нім відкрити все ми
При відповідному дерзанні,
У світлі знань в нас, й без пітьми.

Життя нам в радості й з красою
Ще з юності, в самих собі
Потрібно брати з боротьбою,
В путі до знань, а не в журбі!

Нам знань тих мудрість дасть лиш Вчення!
І в ньому й з ним і сенс, і суть
Ми всі здобудем в нім, й натхнення,
І свій в Безмежність всю в нім путь.

Хто з Світлом й без пітьми, ті й з Богом,
І з ними й в них Сам Бог живе,
В житті дорослім Агні Йога
Нам все відкриє, й дасть нове.

Що нам дає в житті натхнення,

За будь яких умов й загроз всіх!
В Епоху Тьми їх маса ж є,
Та ми навіть і в ній свій успіх
Повинні брать, те й Бог дає

В житті, з яким й в якому радість,
Краса і мудрість, і любов
Буде в нас завжди, а вмере заздрість
І все негідне згине! Й знов

Дає лиш тим, хто сам бере,
З ним й в нім є і благословення,
З яким наш дух в нас не помре

Тим всім, хто з юності те знає
І любить Бога, й в Нім живе,
Той вже й про все життя подбає,
Все в кожній миті в нім нове!

Ми будем жить, як гідні люди,
Для того - в юності все ж є,
Та краще все саме ж не буде
Так просто в нас, й Бог не дає.

Післямова

Те все нам брати тільки з бою
З самим собою, і в собі
За краще все в нас, з боротьбою,
Щоб знищить гірше в боротьбі.

Нам для землі всім і для неба,
І з тим все краще в нас й до нас
Прийде завжди те все, що треба,
Треба лиш не втрачати нам шанс,

Вже як космічним юним людям!
Хто сам космічність в собі взяв,
Той жити вже пустим не буде
В житті ні в чім, він сенс пізнав,

В ній день і ніч, і щогодини,
Щоб краще все в собі ж зростить,
Все в юності ми знати повинні,
З чим вже й в дорослім житті жить

Який завжди йде нам від Бога.
І щоб його нам не втрачати,
Лиш з Богом має бути дорога,
І нам її треба ж почати,

І суть з тим, і мету, й з метою
Буде зростати в житті й в бутті,
Хто сам в собі в тім з боротьбою -
На світлім й гіднім є путі!

Микола Іващенко, Київ, 03. 10. 2019р.